

واشنگتن پست: کردنستان عراق به کانون جذب سرمایه‌های ایرانیان تبدیل شده است

به گزارش خبرگزاری فارس به نقل از وشنگتن پست، مقامات گمرک عراق تخمین زده‌اند که در دوازده ماه متمیز به مارس ۲۰۰۵ بیش از ۷۰۰ میلیون دلار کالای صنعتی از ایران وارد این کشور شده باشد. بازگرانان عرقی واردات کالا از ایران را بواردات کالا از مرزهای سوریه و اردن ترجیح می‌دهند و آن به دلیل وجود امنیت بیشتر در مرزهای عراق با ایران می‌باشد.

بر اساس این گزارش ایران و عراق در نظر دارند مرزهای جنوبی خود را نیز فعال کنند. این امر با بازاری بندرام‌قصیر عراق امکان پذیر می‌شود. بندر پسره از دیگر بنادر جنوبی عراق می‌باشد که می‌تواند در گسترش روابط میان دو کشور نقش مهم ایفا کند. در طی دو ماه گذشته بیش از ۹ هزار تن از کالاهای ایرانی از طریق پسره وارد عراق شده است. مقامات عراق می‌گویند در نظر دارند مسیر دیگری در نزدیکی پسره برای افزایش مبادلات تجاری میان ایران و عراق بگشایند.

بر اساس این گزارش در کنار افزایش مبادلات تجاری میان ایران و عراق، سرمایه‌گذاران ایرانی بسیاری متوجه عراق شده‌اند. این افراد منطقه کردنستان عراق را که از سال ۱۹۹۱ از خود مختاری برخوردار بوده است برای سرمایه‌گذاری مناسب می‌دانند.

هدایت الله رضایی، یکی از مقامات اتاق بازرگانی ایران در این باره در مصاحبه با رویترز گفت: "امینیت بزرگترین مشکل در برخی از مناطق عراق است اما کردنستان با این وضعیت موافق نیست ولذا دیدن امور تووجه شرکت‌های ایران گرفته است."

منصور سرمست، یکی از اعضای جامعه شرکت‌های ایرانی فعال در عراق نیز با اشاره به اقبال گستردگی میان ایران ایرانی به منطقه کردنستان عراق گفت: "تاکنون ۱۰۰ شرکت ایرانی با سرمایه کلی ۴۰۰ میلیون دلار در منطقه کردنستان عراق به ثبت رسیده‌اند." پیام: از یاد نبیم که گسترش روابط اقتصادی با عراق و تدوام آن در گرو دو امر اساسی است: نخست برقراری روابط معقول و حساب شده سیاسی میان دو کشور، بویژه دستیابی به تفاهم با دولت آمریکا به عنوان قدرت مسلط حاضر در عراق. دو دیگر رعایت یکی‌فیت مطلوب محصولات صادراتی و نظارت کامل برای جلوگیری از سودجویی‌هایی که می‌تواند اعتبار تولیدات ایرانی را زیر سوال برد و بازار عراق را به ریقای دیگر بسپارد. همان فاجعه‌ای که در مورد از دست رفتن بازارهای کشورهای آسیای مرکزی و افغانستان بوقوع پیوست و لطمہ‌ای سنگین بر منافع بخش خصوصی و تولید کنندگان ایرانی وارد ساخت.

اجلاس مهم "انترپرایز" با حضور کارشناسان و ماموران اطلاعاتی ارشد آمریکا در امور جمهوری اسلامی

"نیکلاس برد" دستیار وزیر خارجه امریکا، "کاندولیزارایس" در سخنان تهدید آمیزی در مورد ایران گفت: ما در مورد ایران بسیار جدی هستیم. هم زمان با اظهارات تهدید آمیز او، اعلام شده است که، انتستیتو امریکن انترپرایز، سلسه بحث هایی را از روز گذشته درباره ایران آغاز کرده است. در واقع، سخنان دستیار وزیر خارجه امریکا، پیش زمینه این سلسه بحث ها را زبانیابی شده است. این جلسات از اول دسامبر آغاز شده است. مایکل لدین و ریچارد پرل گرداننده این انتستیوت است. چهار تا کارشناس در این انتستیوت کار می‌کنند که، پاتریک است که با اسم مستعار، ادوارد شرلین، مامور اطلاعاتی شناخته شده ای است که به جمهوری اسلامی نیز سفر کرد و در مورد ایران نیز کتاب نوشت. او قبل از آن که خاتمه به ریاست جمهوری بررسد و در اوج قدرت نهانی های علی فلاحیان و سعید امامی در تهران و شهرهای ذهنی ایران مدت ها پرسه زد و اطلاعات جمع کرد. شخص دیگری که با همین موسسه و با فرادیده شده در بالا همکاری تکناتگ دارد و در انتستیوت پرایس فعال است، مایکل رابین، است. او نیز مدت هادر ایران جمهوری اسلامی و همچنین عراق پرسه زده است. تحقیقاتی درباره لباس شخص ما و نهادهای موافق ایران دارد که جز از طریق نزدیکی با هسته های مرکزی این نهادها و شخصیت هایی که در این اطلاعات را به دست آورد. او نیز در اجلاس نیمه مهر ماه و نیمه اولیه انترپرایز حضور دارد، برای رابین، که در تل آویو پایخت اسراییل یک مرکز مطالعات را اداره می‌کند نیز در جلسه مورد بحث شرکت دارد. آخرین کتاب وی درباره یاسر عرفات است. او نیز در دوران ریاست جمهوری جیمز کارتر از حزب دمکرات میز ایران را اداره می‌کرد.

بدین ترتیب و با این ترکیب، جلسه انترپرایز که از اول دسامبر تشکیل شده، جلسه‌ای مهم و با دستور کار مشخصی باید باشد که رسم‌آعلام نشده است. آنچه رادر بالا خواندید، اطلاعاتی است که یکی از همکاران پیک نت در امریکا، آن رابرای انتشار در اختیار امقرار داده است. ما امیدواریم مباحث غیر علني و دیدگاه های علني که در این جلسه مطرح شده و می شود به نوعی که در دسترس همگان باشد منتشر شود.

یام: هموطنان عزیز توجه داشته باشند که انتستیوت انترپرایز همان مرکز فعال استراتژیکی آمریکاست که به شدت تلاش های فراوان خود را متوجه مسائل ایران ساخته و حدود یک ماه پیش جلسه پرتشی رادر زمینه خود مختار طلبی بخش هایی از ایران برپا داشت تا به ارزیابی زمینه های کار پردازد. نشست مذکور بشد و به گونه‌ای گسترده از سوی نیروهای ملی و شخصیت های سیاسی ایرانی مورد اعتراض قرار گرفت.

چماق سپتامبر و هویج نوامبر با فرصت سه ماهه

دنیای غرب شامل ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا و هم‌پیمانان آنان، بدون تردید سیاست مقابله با جمهوری اسلامی ایران را دنبال می‌کنند و در این میان از تغییر رژیم تأثیرگذار قدری و غیر قابل برگشت رفتار رژیم گفتگو می‌شود. مطلبی که می‌توان گفت بر آن اجماع وجود دارد، موضوع فشار از بیرون و ایجاد تغییر و تحول از درون است و حکومت جمهوری اسلامی نیز با امتیازدهی سیاسی و اقتصادی از یک سو و تشید فشار عناصر طرفدار خود و گسترش سرکوب نیروهای اپوزیسیون در داخل، با این سیاست دنیای غرب مقابله و مبارزه می‌کند. خاکریزهای نبرد دنیای غرب با جمهوری اسلامی عبارتند از:

۱- مخالفت با فعالیت های انزوازی هسته ای در ایران. ۲- مسئله حقوق بشر. ۳- حمایت ایران از گروههای مسلح ضد غربی مانند حزب الله و حماس و غیره. ۴- مخالفت ایران با ایجاد دو کشور فلسطین و اسرائیل در کنار هم بعلت برسیت نشانختن ایدئولوژیکی کشور اسرائیل.

مسئولین جمهوری اسلامی می‌دانند عقب نشینی در هر خاک ریز آنها را در خاکریز بعدی در گیر می‌سازد، بنابراین علیرغم اینکه در مسئله فعالیت در زمینه فناوری انزوازی هسته ای، امیدهای اولیه تاحدی به یأس مبدل شده اما همانز تا حل نهایی آن راه را در پیش می‌باشد. آزانس بین المللی اتمی در نشست ماه سپتامبر پیام سخنی به ایران فرستاد که می‌توان آنرا چماق سپتامبر خواند. اما ایران علیرغم عدم تعیق مجلد مرکز UCF اصفهان که کاربرد تبلیغاتی داخلی دارد، به سایر خواسته های قطعنامه آزانس مانند بازدید بازرسان آزانس از مرکز نظامی از جمله (بارچین) و مصاحبه با دست اندک کاران پروژه فناوری هسته ای ایران و تحويل اسناد و مدارک فعالیت های هسته ای، از جمله مدارک مربوط به خریدهای او از دهه ۱۹۸۰ و اوایل دهه ۱۹۹۰ و توضیح درباره موضوع نیم کره فلز اورانیوم (که در ساخت بمب هسته ای دارای اهمیت می‌باشد و از طریق شبکه عبدالقدیر خان به ایران رسیده است) جامه عمل پوشانده، بنابراین نشست نوامبر در کمتر از ۲۲ ساعت با قرائت یک‌بینی که ضمن تأکید بر مفاد قطعنامه قلی، مهلت سه ماهه ای برای ادامه مذکوره با کشورهای اروپایی برای ایران قائل شده به کار خود پیان داد، که می‌توان آنرا به منزله هویج نوامبر تلقی کرد.

اکنون ایران مانده است و یک مهلت سه ماهه و یک پیشنهاد که بخش اصلی غنی سازی اورانیوم در کشور روسیه انجام می‌شود. کشوری که در دوران گذشته یادشمن ایران با ریقیب ایران و به هر حال غیر دوست تلقی شده است و قبول این پیشنهاد یعنی پذیرش قرارداد ترکمن چای دیگر در حالی که مامی توافق در شرایط تحقق اجماع جهانی برعلیه کشورمان، با شفاف عمل کردن و برای اعتمادسازی برای یک دوره زمانی حداقل چند ساله، غنی سازی ایران را داوطلبانه متوقف کنیم، تاثبتهای استفاده نظمامی از فناوری هسته ای در اذهان جهانیان زدوده شود، حق طبیعی و مسلم ایران در این زمینه مشروط نگردد. در زمینه داخلی نیز تهییک دولت برآمده از اراده آزاد مردم می‌تواند، راه نفوذ و حضور خارجی مشابه آنچه در عراق گذشت و در سوریه در جریان است را سد و توطئه ها را خنثی کند، و راه دیگری جز این وجود ندارد.